

Imídzsen is szól – iszkol a célsiker,
 Grimázsolókon pörsen a patt s a pöff:
 Hirig bekattan, kvitt a hittan,
 S titkon a diktafon újra gerjed.

Ódákokat fú szájmuzsik, ám a sárm
 Thrákog, fölömleng gurgula szittyain,
 Leszarmatázva sziklaport hint –
 S torkon a bő szaru fürtje szörcsöng!

Gürtölve kürcöl, bódul a pépmöteg...
 Gyúl, sörbe hörren, hóböre bőrglobál –
 Lemarketinges hitlerolgat,
 Susztereken pajeszél, pufajlik.

Ezer kihívást mázlik az agyzsiger –
 Gaz arculatján pénzlene rózsaszínt.
 Szkleróz az élet – elsumérol...
 Óh, Babylon stabilon leomlett!

Orbán Ottó

65

Egy öregember ül a színpad közepén álló fotelben.
 A fotelben egy öregember ül.
 Az arca rommező, az orra hegyes, mint a szög.
 Naphosszat nem beszél, mert nincs kihez beszélnie, és annyira még nem öreg, hogy
 magában motyogjon.
 S ha volna is kihez beszélnie, mit mondana?
 Hogy ő is volt egyszer fiatal, s hogy őt is fölmagasztalták s leszopták különféle nők?
 „Bruhaha,” röhintené el magát az ördög, aki megrögzött szokása szerint az óra
 számlapján keringőzik, „menő szöveg, mi?”

Egy öregember ül a színpad közepén.
 A fotelben egy öregember ül.
 Lassan sötétedik.